

MBS102

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

ÖRÖK BIZTONSÁG

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL
HUNGARY
bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalomjegyzék

I. AZ ÖRÖK BIZTONSÁG JELENTÉSE

II. AZ ÖRÖK BIZTONSÁG ELVEI

- A. Az üdvösség nem ismételtető
- B. Az igaz megtérés az igazságosság cselekedeteit hozza létre
- C. Következetesség a doktrínákban: az igaz hit próbája
- D. A hívő cselekedeteinek jutalmazása
- E. Az Isten szerinti életre való intés alapja
- F. A bűn eredménye a hívő életében
- G. A folyamatos bűn a megtérés hiányára utal
- H. A tökéletesség nem érhető el ebben az életben
- I. A pozíció és a gyakorlat közötti különbség
- J. A cselekedetek és az üdvösség viszonya

III. AZ ÖRÖK BIZTONSÁG BIZONYÍTÉKAI

- A. Isten az Atya
 - 1. Isten teljhatalmú célja
 - 2. Az Atya megtartó hatalma
 - 3. Isten végtelen szeretete
 - 4. Isten ígérete
- B. Isten a Fiú
 - 1. Örökre magára vette a kárhoztatásunkat
 - 2. A hívők részesei az ő feltámadott életének
 - 3. A Messiás szószólói munkája
 - 4. A Messiás közbenjáró munkája
 - 5. A Messiás pásztori szerepe
 - 6. A Messiás szabadító munkájának célja
- C. Isten a Szentlélek
 - 1. A Szentlélek újjáteremtő munkája
 - 2. A Szentlélek bennlakozó szolgálata
 - 3. A Szentlélek keresztelő szolgálata
 - 4. A Szentlélek elpecsételő szolgálata
 - 5. A Szentlélek hatalma
- D. Örök biztonság a Róma 8:1-39-ben
- E. Az „örök” szó jelentése
- F. A Messiás bevégzett munkája
- G. A hívőket Isten őrzi meg
- H. A hívők új teremtmények
- I. Az üdvösség kegyelemből lett
- J. A Messiás engedelmessége
- K. Az evangélium magja megmarad
- L. Az üdvösség ingyenes ajándék
- M. Az üdvösség születés
- N. A hívő képtelen önmagát megőrizni
- O. Isten a legnagyobb árat fizette
- P. A bűnök büntetése az üdvösség elvesztése nélkül
- Q. Az intések és figyelmeztetések célja

IV. AZ ÖRÖK BIZTONSÁGGAL KAPCSOLATOS PROBLÉMÁS ÍRÁSRÉSZEK

- A. Az üdvtörténeti korszakok téves alkalmazása
 - 1. Ezékiel könyvében található részek
 - 2. Máté evangéliumában szereplő részek
- B. A hamis tanítókról
- C. A hit valós birtoklása és a megjavulás közötti különbség
 - 1. Külső megújulás vagy megvallás
 - 2. A hit valós birtoklása
- D. A megtérés gyümölcseire vonatkozó részek
- E. A Zsidókhoz írt levél „ha” mellékmondatai
- F. A minden emberre érvényes, alapvető figyelmeztetések
- G. Az olajfa megkülönböztetéséről
- H. Elvesztett jutalmak
- I. Elvesztett közösség és isteni fegyelmezés
- J. Kiesni a kegyelemből
- K. Meggyengült lelki állapotok
- L. Megvallás
- M. A Szentlélek káromlása
- N. A példabeszédek
- O. Az élet könyve és a Bárány élet könyve
- P. A bibliai szereplők élete
 - 1. Lót
 - 2. Sámson
 - 3. Dávid
 - 4. Simon mágus
 - 5. Júdás Iskariótes

BEFEJEZÉS

*És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is cselekedheti.
Róma 4:21*

Ez a tanulmány azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy elveszítheti-e a hívő az üdvösségét egy bűnös tett vagy a hitetlenség miatt. Az örök biztonság témáját négy főbb kategóriában tanulmányozzuk.

I. AZ ÖRÖK BIZTONSÁG JELENTÉSE

Az első kategória az örök biztonság jelentése. Az egyik megvallás a következőképpen határozza meg az örök biztonságot:

„Akiiket Isten elfogadott a szerelmesben, akiket eredményesen elhívott és megszentelt az ő Lelkével, sem teljességgel, sem véglegesen nem eshetnek ki a kegyelem ezen állapotából, hanem minden biztonnal végig kitartanak, és örökre megtartatnak.”

Ez némileg részletes teológiai meghatározás. A következő egy egyszerűbb meghatározás:

„Az örök biztonság a Szentlélek folyamatos működése a hívőben, amely által az isteni kegyelem munkája, ami a szívben elkezdődött, folytatódik és teljességre jut.”

Az örök biztonság azt jelenti, hogy miután az ember átesett a megtérés valós élményén, egy valós újjáteremtésen, akkor nem veszítheti el az üdvösségét sem azáltal, hogy elkövet egy bizonyos bűnt, sem azáltal, hogy többé nem hisz. A hívőt a Szentlélek munkája és Isten érte végzett munkája tartja biztonságban, nem a saját cselekedetei. Ez az örök biztonság alapvető jelentése.

II. AZ ÖRÖK BIZTONSÁG ELVEI

A második fő kategória az örök biztonság elvei. Az örök biztonság fogalma mögött tíz elv húzódik meg.

A. Az üdvösség nem ismételhető

Ezt különösképpen az a tény emeli ki, hogy az „üdvözül” ige gyakran egyszeri cselekvésre utaló aoriszt igeidőben szerepel (János 3:14-15, 4:13-14, 6:35,51). Az Írásban egyszer sem fordul elő az, hogy valaki megtér, majd elveszíti az üdvösségét, s kis idő múltán ismét megtér. Ezt az elvet sehol sem látjuk az Írásban, s arról sincs egyetlenegyszer sem feljegyzés a Bibliában, hogy egy megtért ember elveszítette volna az üdvösségét, s aztán újra megtért.

B. Az igaz megtérés az igazságosság cselekedeteit hozza létre

A második elv az, hogy az igazi megtérés az igazságosság hiteles cselekedeteit hozza létre az egyén életében. Mindenki, aki igazán megtért, bizonyos fokban bizonyosságát is adja ennek, akármilyen csekély legyen is az. Az igaz megtérés az igazságosság hiteles cselekedeteit hozza létre az egyén életében. Ha egy ember igazán megtért, akkor valamikor az idő során bizonyítékát is adja ennek. Az ember kizárólag hit által üdvözül, ám a megváltó hit nem egyedüli; valamiféle bizonyítékot, vagy cselekedetet hoz létre. Az üdvösség nem hit és cselekedetek által van, ám az igaz üdvösség olyan hitet eredményez, amely cselekvő; a hívő azért cselekszik, mert meg van váltva (Máté 7:17-20, Titus 2:11-12, Jakab 2:14-24, II. Péter 1:5-10).

C. Következetesség a doktrínákban: az igaz hit próbája

Az örök biztonság harmadik elve következetesség a doktrínákban, amely az igaz hit próbája (Kolossé 1:22-23, II. János 2). Amikor valaki megtér, nem biztos, hogy tudomása van arról, hogy Jesua (Jézus) szüztől született. Amikor azonban tudomást szerez erről, kész elfogadni azt. Ha elutasítja vagy megtagadja ezt az igazságot, akkor talán egyáltalán nem is volt igazán megváltva. A következetesség a doktrínákban az igaz hit próbája.

D. A hívő cselekedeteinek jutalmazása

A negyedik elv az, hogy a hívő cselekedetei jutalmat nyernek (Zsidókhöz írt levél 6:10). A hívő nem cselekedetei szerint kap az üdvösséget, ám az igaz megtérés, az igaz hit eredménye a cselekedet, és ezek a cselekedetek cserébe jutalmat nyernek. Az üdvösség önmagában nem jutalom, hanem hit által kapott ingyenes ajándék.

E. Az Isten szerinti életre való intés alapja

Az örök biztonság ötödik elve az, hogy az Írásban a kegyes életre intés alapja az, amit Isten tett. Az Isten szerinti életre való intések soha nem az üdvösség elvesztésének félelmére alapozódnak. Amikor a Biblia kegyes életre inti a hívőket, ezeknek az intéseknek az alapja az, amit Isten tett értük, nem pedig az üdvösség elvesztésétől való félelem.

Róma 12:1-2-ben például: *Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.*

Miután Pál elmagyarázza az üdvösség teológiáját, és rámutat arra, hogy a hívők örökre megváltottak, alapjában véve ezt mondja: „Ezért Isten irgalmának alapján ezt kell tennie a hívőnek, és ilyen életet kell élnie.” A Róma 12-ben szereplő Isten szerinti életre való intés alapja az, amit Isten tett az 1-11. fejezetekben, nem pedig az a fenyegetés, hogy az üdvösség elveszíthető.

II. Korinthus 5:15-ben ugyanezt látjuk: *Úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek, hanem annak, a ki érettök meghalt és feltámasztatott.*

Itt is arra intenek, hogy ne önző módon éljünk, hanem Istennek, azért, amit Isten megtett értünk. Az intés Isten irgalmára épít, nem az üdvösség elvesztésére.

Efézus 4:1 így szól: *Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, mellyel elhívattatok.*

Efézus 1-3-ban Pál elmondja, hogy teológiailag mi mindent tett Isten a hívőért az üdvösség munkájában; most pedig a 4. fejezetben a gyakorlati alkalmazással foglalkozik. Így ír: „annak alapján pedig, amit Isten tett az 1-3. fejezetekben, a 4-6. fejezetekben szerepel a leírás arról, hogyan kell élnetek.” Ismétlem, ezek az intések minden esetben azon alapulnak, amit Isten elvégzett, nem pedig a félelmen vagy fenyegetésen, hogy az üdvösség elveszíthető.

F. A bűn eredménye a hívő életében

Az örök biztonság hatodik elve arra mutat rá, hogy mit tesz a bűn a hívő életében: a bűn megszünteti az egyén és az Isten közötti közösséget (I. János 1:6-7,9). Amikor az ember hisz, "családi kapcsolatra" lép Istennel. Amikor fizikailag megszületünk, egy családba születünk, és mindig ehhez a családhoz tartozunk. Időnként a családon belüli közösség és társaság a családtagok közötti ellenségeskedés miatt feszültté válhat, esetleg meg is szakadhat. Ugyanez

történik Isten családjában is. A közösség megszakadhat a bűn miatt, ám ettől függetlenül az egyén továbbra is családtag marad. A bűn a közösséget megszakítja, de az üdvösséget nem.

G. A folyamatos bűn a megtérés hiányára utal

Az örök biztonság hetedik elve emlékeztet arra, hogy a folyamatos bűn a megtérés hiányára utal. Ez a lényeg I. János 3:6-10-ben, ahol a jelen időt használják. A folyamatos bűn nem az üdvösség elvesztésére utal. Maximum azt mutatja meg, hogy az egyén egyáltalán nem volt megváltva. Gyakran megesik, hogy azokról, akik az üdvösségre felhívó ima után előre mennek a padsorok között, azt mondják, hogy "ő hitt Jézusban", de az illető soha nem adta ennek bizonyítékát. Az előre menetel nem jelenti azt, hogy az egyén valós, üdvözítő hittel bír, s azt sem jelenti, hogy igaz, üdvözítő hittel bír, ha azt mondja, hogy hitt. A kérdés az, hogy „meg volt-e térve valaha? Megtért-e valaha a szó igaz értelmében?” A folyamatos bűn a megtérés hiányát mutathatja.

H. A tökéletesség nem érhető el ebben az életben

Az örök biztonság nyolcadik elve az, hogy a tökéletesség nem érhető el ebben az életben. A hívők életük végéig vétkezni fognak. Ebben az életben senki sem juthat tökéletességre. Ha valakinek a tökéletességre lenne szüksége ahhoz, hogy megőrizhesse az üdvösségét, akkor minden hívő bajban lenne. Ha bárki, akkor leginkább Pál apostol állt a legközelebb a tökéletességhez, ő mégis így írt: „nem mondom, hogy már elértem volna (a tökéletességet) (Filippi 3:12-14). Az I. Timóteus 1:15-ben Pál az élete vége felé így ír: *Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én.*

Nem a múlt időt használta: „voltam”, hanem a jelen időt: *vagyok*.

I. A pozíció és a gyakorlat közötti különbség

Az örök biztonság kilencedik elve az, hogy különbség van a helyzeti igazság és a gyakorlat között. Valami lehet pozícionálisan igaz, ám gyakorlatban nem mindig ez mutatkozik meg. Ennek talán legjobb példája a korinthusi gyülekezet. Pál a korinthusi gyülekezetre helyzetileg *megszentelt* gyülekezetként utal (I. Korinthus 1:2). A gyakorlatuk szerint azonban ők az Újszövetségben található egyik legrosszabb gyülekezet. Különbség van tehát a helyzeti igazság és a gyakorlat között. Ennek ellenére a rossz gyakorlat nem jelenti helyzeti igazság elvesztését.

J. A cselekedetek és az üdvösség viszonya

A tizedik elv, amire emlékeznünk kell, az, hogy ha cselekedetekre van szükség az üdvösség megőrzéséhez, akkor az üdvösség cselekedetek által van. Róma 4:4-6-ban Pál ezt mondta: *Annak pedig, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint; Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságul. A mint Dávid is boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül.*

Galátzia 2:21: *Nem törölöm el az Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.*

II. Timóteus 1:9: *A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte.*

Ha tehát a cselekedetek szükségesek lennének az üdvösség megőrzéséhez, akkor az üdvösség végső soron cselekedetek által lenne. A Biblia azonban következetesen azt tanítja, hogy az üdvösség kegyelemből hit által van és független a cselekedetektől.

III. AZ ÖRÖK BIZTONSÁG BIZONYÍTÉKAI

Az örök biztonság harmadik kategóriája a következő kérdés: „Mik az örök biztonság bizonyítékai?” Mivel az örök biztonsággal kapcsolatban számos kijelentés létezik, ezért a bizonyítékokat tizenhét területre kategorizáljuk.

A. Isten az Atya

A bizonyítékok első területe azokkal az okokkal foglalkozik, amelyek Istentől az Atyától függenek. Istennel az Atyával kapcsolatban az örök biztonság négy okra épül.

1. Isten teljhatalmú célja

Róma 8:28-30 leírja Isten egyik teljhatalmú célját akkor, amikor Pál azt mondja, hogy akiket *megigazított*, azokat meg is *discsőítette*. Nem azt mondja, hogy azok közül, akik igazán megtértek néhányan végig kitartanak, és nekik sikerül; nem azt állítja, hogy a megigazítottak közül csak néhányan fognak végül megdicsőülni. Azt állítja, hogy azoknak, akik megigazultak garantált, hogy Isten az Atya megdicsőíti őket.

Egy másik vers, ami az örök biztonságot az Atya teljhatalmától teszi függővé az I. Korinthus 1:8: „*aki meg is erősít titeket mindvégig*”. Ez az ígélet minden hívőnek szól; mindenkit megerősít mindvégig.

Ráadásul Efézus 1:4 és 11-12 azt állítja, hogy a hívők arra lettek kiválasztva, hogy dicsőséget szerezzenek Istennek. Ha Isten tudta, hogy valaki elveszítheti az üdvösségét, akkor már kezdetben nem választotta volna ki. Az a tény, hogy Isten kiválasztotta az egyént, az örök biztonságra utal és garantálja azt.

Az Efézus 2:7 Isten teljhatalmú célját még tovább viszi: *hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban*. Azok, akik ebben az életben megkapták Istentől az üdvösség irgalmát, az *elkövetkezendő korokban*, az elkövetkező életben Isten irgalmának még nagyobb megnyilvánulásának lesznek részesei. Ez az ígélet az örök biztonság garanciája.

Ezen felül Filippi 2:12-13 azt írja, hogy Isten munkálkodik a hívőben akarata véghezvitele érdekében. Nem csupán az üdvösség elnyerése Isten munkája, hanem az üdvösség megtartása is az. Az üdvösséget azért nem lehet elveszíteni, mert az üdvösség megtartása nem a hívőtől függ, hanem Istentől az Atyától és az ő teljhatalmú céljától.

Isten teljhatalmú céljára vonatkozóan egy másik vers a Zsidókhöz írt levél 2:10, amely az ő céljáról beszél: *sok fiakat vezérelvén dicsőségre*.

2. Az Atya megtartó hatalma

A második ok, ami Istentől, az Atyától függ, az Atya megtartó hatalmának tényén nyugszik. A tény, hogy megtartó hatalma van, azt jelenti, hogy meg is tart, megőriz. János 10:25-29 rámutat arra, hogy Isten *örök életet ad nekik; és soha örökké el nem vesznek*. Azok, akik megtértek örök életet kaptak. Az örök szó pedig pontosan azt jelenti, ami: *örök*. Ha valaki

elveszíthetné az üdvösségét, akkor nem örök élete volt, csupán átmeneti élete. János azután tovább hangsúlyozza ezt a tényt a következő kifejezéssel. Azon felül, hogy kifejezetten kijelenti, hogy Isten *örök életet ad nekik*, megerősíti azt is, hogy *soha örökké el nem vesznek*.

Róma 4:21 így szól: *És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is cselekedheti*. Mivel Isten *megígérte*, hogy megtartja a hívőt, ezért meg is teszi azt.

Róma 8:28-30 kijelenti, hogy azok, akiket *elvéve elrendelt el is hívott, megigazított, és megdicsőít*. Ebben a részben nagyon is egyértelmű az, hogy mindazok, akik hittek *el lettek hívva és meg lettek igazulva*, így *meg is fognak dicsőülni*.

Róma 14:4 így szól: *Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon*. Mivel Isten képes arra, hogy megálljon, ezért meg is fog *állni*.

Kolossé 3:3 arról szól, hogy az életünk el van rejtve Istennel. Annyira el van „rejtve”, hogy Isten hatalma az, ami megtart minket az üdvösségben.

II. Timóteus 1:12 azt tanítja, hogy ő képes megőrizni azt, amit órá bíztak. A hívők Istenre bízták magukat, ő pedig képes megtartani, megőrizni őket; ő rendelkezik ezzel a hatalommal.

I. Thesszalonika 5:23-24 szerint Isten hatalma abban mutatkozik meg, hogy megtart az *egész valónk, a test, és a lélek* tökéletes megszentelődéséig, mert Isten az Atya, aki elhívott, viszi mindezt véghez. Ez a vers is azt hangsúlyozza, hogy az örök biztonságot Isten megtartó ereje, hatalma garantálja.

Zsidókhoz írt levél 7:25 rámutat arra, hogy a hívőket *mindenképpen* üdvözíti; Isten hatalma teljes mértékben megváltott. Ha a megváltást el lehetne veszíteni, akkor az nem teljes megváltás lenne, és Isten hatalma is korlátozott lenne.

Isten megtartó erejére példa még Júdás 24, amely teljes bizonyossággal tanítja, hogy Isten képes megőrizni a hívőt a *bűntől*, és hibátlanul állítani őt a trón elé.

Isten teljhatalmú célja mellett tehát egy második ok is függ Istentől az Atyától, ez pedig az ő megtartó ereje.

3. Isten végtelen szeretete

A harmadik oka annak, hogy az örök biztonság Istentől az Atyától függ, az ő végtelen szeretete. Róma 5:7-10 kijelenti, hogy ha Isten elküldte a Fiát, hogy meghaljon értünk akkor, amikor még az *ellenségei* voltunk, akkor most, a barátaiként, bizonyára megtart minket. Isten, amikor még az ellenségei voltunk, szeretetének bizonyítékaként elküldte a Fiát, hogy meghaljon a bűneinkért. Ha Isten hajlandó volt gondoskodni a megváltásunkról akkor, amikor az ellenségei voltunk, az ő szeretete teszi bizonyossá, hogy Isten megtart minket most, amikor a barátai vagyunk.

Ezen felül Efézus 1:4 azt írja, hogy *szeretetben* lettünk kiválasztva. Szeretetében kiválasztott minket, hogy megőrizzen.

4. Isten ígérete

A negyedik ok, amely szerint Istentől az Atyától függ az örök biztonság, az ő ígéletén nyugszik. Isten kifejezetten ígéretet tett az örök biztonságra, és azokat soha nem lehet semmissé tenni. János 3:16 kijelenti, hogy a hívő *nem vész el*. Ha egy hívő elveszíthetné az üdvösségét, és a pokolba kerülhetne, akkor nyilván a hívő elveszhetne. Ám e szerint a rész szerint, ha valaki elfogadta Jesuát megváltójának és Messiásának, akkor egyszerűen *nem fog elveszni*.

János 5:24 azt tanítja, hogy a hívő már *átment a halálból az életbe*. Az ígélet tehát az, hogy már rendelkezünk örök élettel, mivel átmentünk a lelki halából a lelki életbe, az pedig az örök élet. Az Írás mindig kihangsúlyozza, hogy a hívőknek már jelen időben örök életük van. Ha el lehetne veszíteni, akkor nem lenne örök, csupán átmeneti.

Zsidókhoz írt levél 6:16-19-ben az író Isten ígéletére és Isten esküjére alapozza érvelését. Mintha Isten ígérete nem lenne önmagában elegendő, még az esküjét is hozzátette az ígéletéhez. Az ígélet és az eskü tartalma az, hogy a hívőket biztonságban megőrzi.

Ezek az örök biztonság azon okai, amelyek Istentől, az Atyától függnék.

B. Isten a Fiú

Az örök biztonság bizonyítékainak második területe azokkal az okokkal foglalkozik, amelyek Istentől a Fiútól függnék. Ehhez az egyik lényeges ígérés Róma 8:34-39: *Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is értünk: Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? Amint megvan írva, hogy: Te értted gyilkoltatunk minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, azáltal, a ki minket szeretett, mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban.*

Hat okot sorakoztatunk fel arra, hogy az örök biztonság Istentől a Fiútól függ.

1. Örökre magára vette a kárhoztatásunkat

Az első oka, ami miatt az örök biztonság Istentől a Fiútól függ, hogy a Biblia tanítása szerint a Messiás meghalt, s amikor meghalt, örökre magára vette a kárhoztatásunkat. Nem csupán a múltbeli bűnökért hordozta el, hiszen amikor Jézus meghalt, még minden bűnünk jövőbeli volt. Nem csupán bizonyos bűneinkért halt meg, hanem az összesért. A Messiás meghalt, és magára vette a kárhoztatásunkat (Zsidókhoz írt levél 5:8-9, I. János 2:2).

2. A hívők részesei az ő feltámadott életének

A második oka annak, hogy az örök biztonság Istentől a Fiútól függ az, hogy a Messiás feltámadt, és a hívők részesei az ő feltámadott életének (Róma 4:25, Efézus 2:6). A tény, hogy részesei vagyunk a feltámadott életének, azt hangsúlyozza, hogy a feltámadás életet nem lehet elveszíteni.

3. A Messiás szószólói munkája

A harmadik oka annak, hogy az örök biztonság Istentől, a Fiútól függ, az, hogy a Messiás *szószólóként* munkálkodik (I. János 1:1-2:2). *Szószólóként* a hívő életében jelenlévő bűnnel

foglalkozik, ám soha nem fenyeget az üdvösség elvesztésével. Mivel ő a mi *szószólónk*, ezért elbánik a hívő életében lévő bűnnel, ám nem az üdvösség elvesztésén keresztül.

4. A Messiás közbenjáró munkája

A negyedik oka annak, hogy az örök biztonság Istentől a Fiútól függ, az ő közbenjáró munkája. A Messiás közbenjár, így senki sem veszhet el. Még a földi élete során közbenjárt (János 17:1-26), és továbbra is közbenjár értünk (Róma 8:34, Zsidókhöz írt levél 7:25).

5. A Messiás pásztori szerepe

Az ötödik oka annak, hogy az örök biztonság Istentől a Fiútól függ, a Messiás pásztori szerepére alapul, amelyet János 10:27-29 csodálatosan jellemez. Pásztori szerepében három dologra mutat rá.

Először is, a hívőknek *örök életük* van. Az *örök* szó itt is azt jelenti, amit mond. Ha ez az élet *örök*, akkor *örök*. Ha valaki elveszíthetné, akkor nem *örök* lenne, csupán átmeneti. Másodszor, *soha nem vesznek el*. Nem számít, hogy mit tesznek a juhok, soha nem fognak elveszni. Harmadszor, *senki sem ragadhatja ki őket az Ő kezéből*. Senkinek nem áll hatalmában, és senki sem képes kiragadni őket a kezeiből.

6. A Messiás szabadító munkájának célja

A hatodik oka annak, hogy az örök biztonság Istentől a Fiútól függ, a Messiás szabadító munkájának célján alapul. „Mi az ő szabadító munkájának a célja?” Efézus 5:25-27 szerint meghalt az egyház megtisztítása miatt, hogy az *szeplő* és *sömörgőzés* nélküli legyen. Ő pontosan ezt akarja elérni: megtisztítani az egyházat, hogy az *szeplő* és *sömörgőzés* nélküli legyen. Ha ennek a testnek bármely része elveszíthetné az üdvösségét, az minden bizonytalansággal *szeplő* vagy *sömörgőzés* lenne.

Zsidókhöz írt levél 5:9 azt tanítja, hogy Isten a Messiást tette az *örök üdvösség szerzőjévé*. Ez az üdvösség, amivel a hívők rendelkeznek, s ha *örök*, akkor hirtelen nem válhat átmenetivé.

I. Péter 3:18 azt tanítja, hogy Jesua szenvedett egyszer a bűnért, hogy *Istenhez vigyen (vezéreljen) minket*. Ha valaki elveszíthetné az üdvösségét, majd újra megtérhetne, akkor a Messiásnak több mint egyszer kellett volna szenvednie. Ő azonban csak egyszer szenvedett a bűnért, hogy Istenhez vezéreljen minket, s már maradandóan Istenhez vitt minket.

C. Isten a Szentlélek

Az örök biztonság tekintetében a bizonyítékok harmadik területe azokkal az okokkal foglalkozik, amelyek Istentől a Szentlélektől függnek. Öt ilyen ok létezik.

1. A Szentlélek újjáteremtő munkája

Az első ok, amiért az örök biztonság a Szentlélektől függ, az újjáteremtés munkájára vonatkozik. II. Korinthus 5:17 kijelenti, hogy *mindenek újjá lettek*; Galátzia 6:15 a hívőt *új teremtménynek* vagy teremtsnek nevezi; Efézus 2:20 azt tanítja, hogy a hívők *Krisztus Jézusban teremtettek*. Az újjáteremtés munkája az egyént új teremtménnyé, új teremtsévé teszi.

Az újjáteremtés munkáját nem lehet nem megtörténtté tenni. Az ember a természetes születéssel lép be a természeti szférába. Miután megszületett a természeti világba, azt már nem lehet meg nem történtté tenni. Nem válhat újra magzattá és nem térhet vissza az anyja méhébe. Miután kikerül az anyaméhéből, véglegesen kint van, hiszen a természetes teremtsést

nem lehet meg nem történné tenni. Ugyanígy az újjáteremtés munkáját, az újjászületést sem lehet meg nem történné tenni.

2. A Szentlélek bennlakozó szolgálata

A második ok arra, hogy az örök biztonság a Szentlélektől függ, a bennlakozó szolgálata. Amikor a Biblia arról beszél, hogy a Szentlélek a hívőben lakozik, akkor azt hangsúlyozza, hogy miután lakozást vett a hívőben, maradandóan, örökkévaló módon, és *örökre* ott lakozik (János 14:16-17, I. Korinthus 6:19, Efézus 2:22, I. János 2:27). A Szentlélek *örökre* a hívőben marad. Ha nem lenne ott örökre, akkor nem örökre szólt, csupán átmeneti volt.

3. A Szentlélek keresztelő szolgálata

A harmadik ok arra, hogy az örök biztonság a Szentlélektől függ, a Lélek keresztelő szolgálata. A Lélek keresztsége által a hívő szervesen kapcsolódik a Messiáshoz (I. Korinthus 12:13), és testének tagjává válik. Nincs semmiféle utalás arra, hogy valaha is lehetséges lenne kiesni ebből a testből.

4. A Szentlélek elpecsételő szolgálata

A negyedik ok arra, hogy az örök biztonság a Szentlélektől függ, az a Lélek elpecsételő szolgálata. A Szentlélek elpecsételése célja a hívő *Krisztusban* történő elpecsételése, hogy az soha ne eshessen ki onnan. A hangsúly egyértelmű itt azon van, hogy a hívő nem csupán átmenetileg lett elpecsételve, nem csupán addig, amíg már nem hisz, hanem a *teljes váltásának napjára* lett elpecsételve. Az elpecsételés után garantált a végső szabadítás. A Szentlélek elpecsételő szolgálata talán a legfontosabb, amely az örök biztonságot hangsúlyozza (II. Korinthus 1:21-22, Efézus 1:13-14, 4:30).

5. A Szentlélek hatalma

Az ötödik ok arra, hogy az örök biztonság a Szentlélektől függ, a Szentlélek hatalma. Filippi 1:6 rámutat arra a tényre, hogy a Szentlélek bevégzi az általa megkezdett munkát. Elkezdte bennünk az üdvösség munkáját, és végső beteljesedésre juttatja azt.

Összegzés: Ezek azok az okok, amelyek miatt az örök biztonság Istentől a Szentlélektől függ. Így a Szentháromság mindegyik tagja részt vesz az örök biztonságban.

D. Örök biztonság Róma 8:1-39-ben

Az örök biztonság bizonyítékának negyedik területe a Róma 8:1-39-ben szereplő, hosszas ígerészre alapul, amelyet röviden vázolunk azért, hogy az örök biztonságról szóló tanítását hangsúlyozzuk.

1. vers: *Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, a kik Krisztus Jézusban vannak.* Ez azt jelenti, hogy a hívő többé nem áll semmiféle kárhoztatás alatt, függetlenül attól, hogy személyesen hányszor vétkezik.

2-8 versek: a hívő megszabadult a törvénytől, s a törvény többé nem kárhoztathatja.

9-13 versek: az isteni természet jelen van a hívőben, s ez az isteni természet képtelen a lelki halálra.

14-17 versek: a hívő Isten örököse; örökösként nem veszíti el az örökségét.

28-30 versek: az isteni cél szerint azok, akik *megigazultak*, – és minden hívő megigazult –, egy nap meg is *dicsőülnek*.

31-33 versek: Pál kihangsúlyozza az isteni cél végrehajtását, s azok, akiket megigazított, valóban meg is dicsőülnek majd, hiszen Isten nem fogad el semmiféle *vádat* az ő *választottai* ellen.

34. vers: a Messiás tettének fényében a hívő biztonsága örökre garantált.

35-39 vers: Pál rámutat arra, hogy a mennyei vagy hétköznapi dolgok képtelenek örökre megőrizni minket. A hívőknek nem áll hatalmukban önmagukat megőrizni, így Isten az, aki megtartja őket. Másrészt viszont, ezek a versek azt is kihangsúlyozzák, hogy semmi, abszolút semmi nem *választhat el minket Isten szerelmétől*. Semmiféle rajtunk kívül álló vagy bennünk lévő dolog, sőt még mi magunk sem *választhatjuk el magunkat Isten szerelmétől*.

E. Az „örök” szó jelentése

Az örök biztonság bizonyítékának ötödik területe az „örök” szó jelentésére alapszik. Az „örök” szó jelentése kizárja az üdvösség elvesztésének lehetőségét, hiszen az „örök” szó alapvető jelentése „örökké tartó”. Ha bárki is elveszíthetné az üdvösségét, akkor az nem örök, hanem átmeneti lenne. Az üdvösséghez tíz örök dolog tartozik:

Először is, Isten *örök terve* az életünkre (Efézus 3:10-11).

Másodszor, *örök üdvösségünk* van arra alapozva, amit a Messiás tett (Zsidókhöz írt levél 5:9).

Harmadszor, *örökkévaló váltságunk* van (Zsidókhöz írt levél 9:12).

Negyedszer, a hívőknek *örök örökségük* van (Zsidókhöz írt levél 9:15).

Ötödször, azok, akik rendelkeznek ezzel az örök szabadulással, örökséggel, és üdvösséggel, *örök dicsőségre* vannak rendelve (II. Timóteus 2:10, I. Péter 5:10).

Hatodszor, *örök reménység* van, mert nekünk garantált az *örök dicsőség* (Titus 3:7, Zsidókhöz írt levél 6:17-19).

Hetedszer, az örök reménység *örök vigasztalást* biztosít (II. Thesszalonia 2:16).

Nyolcdaszor, Isten *örök szövetséget* kötött velünk, s mivel ő igaz, a szövetséget megtartó Isten a megtart minket a megváltásban (Zsidókhöz írt levél 13:20).

Kilencedszer, *örök királyságra* vagyunk elrendelve (II. Péter 1:11).

Tizedszer, már most, a jelenben *örök életünk* van. Nem később, halálunk után kapjuk meg, hanem már most *örök életünk* van (János 3:14-16,36, 6:47, 10:28, Titus 3:7).

Nem győzzük eléggé hangsúlyozni, hogy az örök élet azt jelenti, amit: ha nem lenne örök, ha valaki elveszíthetné, akkor csak átmeneti élet lenne.

F. A Messiás bevégzett munkája

Az örök biztonság bizonyítékának hatodik területe a Messiás bevégzett munkája, mivel a bűneink még jövőbeliek voltak akkor, amikor Jézus meghalt értük. Amikor Jesua meghalt a világ bűneiért, akkor a világ összes bűnéért meghalt, nem pedig addig az eseményig, amíg a következő bűnt elkövették. A tények, miszerint Jézus munkája bevégzett volt, és nem kell ismét eljönnie és meghalnia, azt mutatják, hogy azok, akik elfogadták munkájának eredményeit, nem is veszíthetik el azokat. Tehát akik elfogadták az üdvösséget, nem veszíthetik el azt, hiszen akkor a Messiásnak újra meg kellene ismételnie a munkáját (Zsidókhöz írt levél 10:12-18).

G. A hívőket Isten őrzi meg

Az örök biztonság bizonyítékának hetedik területe I. Péter 1:4-5-re alapul, ahol a hangsúly a megtart vagy „*öriz*” szón van. A hívők *hit által* tartatnak meg, egészen a végső beteljesedésig. A megtartást, megőrzést Isten végzi. Ha az üdvösség megtartása a hívőtől függne, akkor valóban mindenki elveszítené azt. Szerencsére az örök biztonság Isten munkájának függvénye, és ő meg is őrzi minket.

H. A hívők új teremtmények

A bizonyíték nyolcadik területe az örök biztonságot illetően az, hogy a hívő *új teremtmény* vagy teremtés (II. Korinthus 5:17). A tény, hogy a hívő új teremtmény, azt jelenti, hogy hirtelen nem szűnhet meg örökké létezni. Ő új teremtés, *új teremtmény*.

I. Az üdvösség kegyelemből lett

Az örök biztonság bizonyítékának kilencedik területe Efézus 2:8-9 versekre alapszik: *mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.* Ahogyan cselekedetek által senki sem nyerhet üdvösséget, csakis *hiten keresztül*, ugyanúgy senki sem tudja megtartatni az üdvösségét cselekedetek által.

J. A Messiás engedelmsége

A bizonyíték tizedik területe a Messiás engedelmsége. János 6:37-40 szerint a hívő Isten az Atya által adott ajándék a Fiúnak, a Fiú engedelmsége miatt. Mivel a hívő Isten ajándéka a Fiúnak, a Fiú örökre megtartja őt.

K. Az evangélium magja megmarad

Az örök biztonság bizonyítékának tizenegyedik területe I. János 3:9-re alapul, ami azt tanítja, hogy a *mag* megmarad. A *mag* az evangélium magja, amely örök életet hoz létre. Ez az örök élet folyamatosan megmarad, nem válik soha hatálytalanná.

L. Az üdvösség ingyenes ajándék

Az örök biztonság bizonyítékának tizenkettedik területe az a tény, hogy az üdvösség ingyenes ajándék (Róma 11:29). Az ingyenes ajándék akkor nem igazán ingyenes, ha vissza lehet követelni. Amikor Isten ajándékot ad, az a kegyelem ingyenes ajándéka; nem olyasvalami, amit visszavesz attól, akinek odaadta. Az üdvösség valóban ingyenes ajándék!

M. Az üdvösség születés

Az örök biztonság bizonyítékának tizenharmadik területe az, hogy az üdvösség egyben születés is, egy új születés (János 1:12, 3:3, Jakab 1:18, I. Péter 1:3,23). Ez a tény véglegessé és megváltoztathatatlaná teszi az üdvösséget. Ahogyan egy gyermek fizikai születése is végleges és megváltoztathatatlan, hiszen nem lehet visszatenni az anyaméhbe, hogy előről kezdjen mindent, úgy a hívők is újjászülettek. Újonnan megszülettek. Ezt jelenti az üdvösség, és ez az újonnan születés végleges és megváltoztathatatlan.

N. A hívő képtelen önmagát megőrizni

Az örök biztonság bizonyítékának tizennegyedik területe az, hogy a hívő nem képes megőrizni saját magát az üdvösségben, csakúgy, ahogyan arra is képtelen volt, hogy megváltsa önmagát (Galátzia 3:3). Isten az, aki üdvözít, és ő az, aki megtart, megőriz.

O. Isten a legnagyobb árat fizette

Az örök biztonság bizonyítékának tizenötödik területe az, hogy Isten a legnagyobb árat fizette a hívőkért: a Fiának a véréért. Ez túl nagy ár ahhoz, hogy utána lemondjon róluk.

P. A bűnök büntetése az üdvösség elvesztése nélkül

Az örök biztonság bizonyítékának tizenhatodik területe az Írásokban található igazság, hogy a nagy bűnöket megbüntették, de soha sem azzal, hogy elvesztették az üdvösséget. I. Korinthus 5:1-5 például egy olyan esetet ír le, amikor egy igaz hívő a mostohaanyjával élt és hált. Pál elítélte ezt, és azt mondta a gyülekezetnek, hogy gyakorolják az egyházi fegyelmezést, *és*

adják át az ilyet (ezt a személyt) *a Sátánnak, a testnek veszedelmére*. Figyeljük meg, hogy a *testet* említi, nem a lelket, hiszen a szöveg így folytatódik: *hogy a lélek megtartassék*. Ezt a nagy bűnt a gyülekezetből való kizárással büntették, de nem az üdvösség elvesztésével.

A második példa I. Korinthus 11:29-32, amely a korinthusi gyülekezet azon tagjairól ír, akik az Úrvacsorát méltatlanul használták. Isten különféle módokon fegyelmezte és büntette őket: gyengeséggel, betegséggel, még halállal is; ám azzal soha nem fenyegette meg őket, hogy elveszíthetik az üdvösségüket. A bibliai példa tehát az, hogy a súlyos bűnök elnyerték büntetésüket, ám soha sem az üdvösség elvesztésével.

Q. Az intések és figyelmeztetések célja

Az örök biztonság bizonyítékának tizenhetedik területe az intések és figyelmeztetések céljával foglalkozik. Ha nem az volt a céljuk, hogy üdvösségük elvesztésével retentsék meg az embereket, akkor mi volt? Ezek a bibliai intések és figyelmeztetések sohasem az üdvösség elvesztésének veszélyére alapulnak. Inkább azt bizonyítják, hogy Isten azonnal cselekszik, és azt szeretné, ha az ember részt venne a kitartás kimunkálásában; az Úr megtartja őket, nekik pedig igaz életet kell élniük. Az igaz életre intés elégséges kegyelem ígéréssel párosul. Ha az egyén Istentől függ, Isten átsegíti mindenben.

Ezeknek a figyelmeztetéseknek és intéseknek az volt a célja, hogy nagyobb hitet és imát váltsanak ki a hívőkből. Ezek az intések és figyelmeztetések kötelességet, nem képességet mutatnak. Visszatartó erőként szolgálnak, és azért írták őket, hogy megmutassák, mit lehet és mit nem, mit kell és mit nem szabad tenni. A figyelmeztetések és intések azonban nem azért íródtak, hogy figyelmeztetésül szolgáljanak az üdvösség elvesztésére akkor, ha valaki nem engedelmeskedik ezeknek.

IV. AZ ÖRÖK BIZTONSÁGGAL KAPCSOLATOS PROBLÉMÁS ÍRÁSRÉSZEK

Az örök biztonság negyedik, főbb kategóriája a problémás írásrészek tanulmányozása. Különböző csoportok bizonyos verseket arra használnak, hogy megpróbálják az üdvösség elveszithetőségét bizonyítani. Nem mind ugyanazokat a részeket használják, ezért a különböző csoportok és források különféle érveinek cáfolatát tizenhat területre csoportosítottuk.

A. Az üdvtörténeti korszakok téves alkalmazása

Az írásrészek első területe, amelyeken keresztül megpróbálják az üdvösség elvesztését bizonyítani, a tévesen alkalmazott az üdvtörténeti korszakok. Ezek a részek nem a kegyelmi korban szólnak az egyén üdvösségéről, hanem Izraelről, mint nemzetről egy másik időperiódusban.

1. Ezékiel könyvében található részek

Az egyik ilyen rész Ezékiel 18:20-26: *A mely lélek vétkezik, annak kell meghalnia; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. És ha a gonosztevő megtér minden vétkeből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen, és meg ne haljon. Semmi gonoszságáról, melyet cselekedett, emlékezés nem leszen; az ő igazságáért, melyet cselekedett, élni fog. Hát kívánva kívánom én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten! nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? És ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, minden útalatosság szerint, melyeket a hitetlen*

cselekedett, cselekeszik, nemde éljen-é? Semmi igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem léssen: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő vétkéért, melylyel vétkezett, ezekért meg kell halnia. És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja! Oh, halljátok meg, Izráel háza: az én útam nem igazságos-é? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? Ha elhajol az igaz az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik, és a miatt meghal: gonoszsága miatt hal meg, melyet cselekedett.

Ide tartozik még Ezékiel 33:7-9: *És te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz a számból, megintsed őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. De ha te megintted a hitetlent az ő útja felől, hogy térjen meg róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a te lelkedet.*

Egyes csoportok arra használják ezeket a verseket, hogy a hívő üdvösségének elvesztését tanítsák. Ez a rész azonban nem az egyének lelki üdvösségéről szól. Izraelre vonatkozik, mint nemzetre a mózesi törvény alatt, az egyéni elszámoltathatóságra, a fizikai életre és a fizikai halálra. A mózesi törvény alatt, ha az egyén engedelmeskedett a törvénynek, akkor fizikailag élt, ha pedig nem engedelmeskedett a törvénynek, akkor fizikai halált halt. Ha ez a rész a lelki üdvösségről és lelki halálról szólna, akkor a lelki üdvösségre cselekedeteken keresztül lehetne szert tenni. A rész kijelenti, hogy „ha mindezeket megteszed, ha megtartod mindezeket a parancsolatokat, akkor élsz”. Ha az „élet” szó itt lelki életre, lelki üdvösségre utalna, akkor az azt jelentené, hogy az üdvösség a törvény cselekedetei által érhető el!

A Biblia azonban ennek pont az ellenkezőjét tanítja: soha senki nem üdvözült a törvény cselekedeteiből. Az üdvösség mindig is kegyelemből, hit által történik, nincs egyéb adalék. Az üdvösség sosem cselekedeteken keresztül érhető el. A fizikai élet élvezete, és a hosszú élet a mózesi törvény alatt a törvény megtartására alapult. Ha az ember igaz volt a törvény alatt és a szerint élt, élete során azonban később engedetlen volt a törvénnyel szemben, akkor a törvény alatt büntethetővé vált, egészen a fizikai halálig.

Vegyük például Mózes életét, aki életének nagy részét Isten igazságos mércéje szerint élte, és szelíd ember volt az Úr előtt. Egy nap engedetlen volt Istennek, ezért Isten büntetésül azt mondta neki, hogy ő is meg fog halni a pusztai vándorlás során. Látni fogja a földet, de nem mehet be az ígéret földjére. Elveszítette Mózes az üdvösségét? Nem, nem vesztette el. Ám elveszítette azt a kiváltságot, hogy az ígéret földjén halhat meg, és az volt a büntetése, hogy az ígéret földjén kívül kellett meghalnia. Ezek a versek tehát nem az egyéni üdvösségre vonatkoznak, hanem Izraelre a törvény alatt. Az elszámoltathatósággal foglalkoznak. A fizikai étellel és a fizikai halállal a mózesi törvény betartásával kapcsolatban.

2. Máté evangéliumában szereplő részek

A következő rész, amelyet a rendelkezések tekintetében tévesen alkalmaznak, Máté 18:21-35, amelyben Jesua arról beszél, hogyan bocsássunk meg a testvéreknek, és elmeséli a megbocsátást nem gyakorló szolga történetét. Ez után rámutatott arra, hogy amennyiben a hívő nem bocsát meg másoknak, akkor önmaga sem várhatja el azt, hogy neki megbocsássanak (25. vers). Ha ez azt jelenti, hogy az üdvösség elvesztésének egyik módja az, hogy nem bocsátunk meg a testvéreinknek, akkor ez is azt jelenti, hogy végső soron az üdvösség cselekedeteiből van.

Ebben a szövegösszefüggésben azonban a lényeg nem az üdvösséghez szükséges megbocsátás, hanem a családi megbocsátás. Az üdvösséggel járó megbocsátáson keresztül lép

be az egyén Isten családjába, és az egyetlen módja az üdvösséggel járó megbocsátás elfogadásának a kegyelemből hit általi elfogadás, cselekedetek nélkül. Amint azonban valaki belekerül a családba, a hívő életében jelenlevő bűn, például az, ha haragot tart egy testvérével, az Isten családján belüli kapcsolat megszakadásához vezethet, és az egyén Istennel való kapcsolatán is csorbát ejthet. A hívő a bűnök családi bocsánatát a megvalláson keresztül fogadhatja el (I. János 1:9). Ennek a Máté evangéliumában szereplő beszámolóknak a lényege az, hogy a bűnök megvallása nem vezet családi megbocsátáshoz akkor, ha a bűnöket megvalló nem hajlandó megbocsátani azoknak, akik vétkeztek ellene vagy megbántották. Így tehát a Máté 18:21-35-ben szereplő rész a családi megbocsátással foglalkozik, nem pedig az üdvösséghez szükséges megbocsátással. Tehát ezt a részt is tévesen alkalmazták.

Máté 24:13 szintén gyakran rosszul alkalmazott írásrész a rendelkezések tekintetében: *Aki azonban mindvégig kitart, megtartatik*. „Csak azok tartatnak meg, akik *mindvégig* kitartanak”, a verset ennek bemutatására használják: az egyénnek *mindvégig* igaz módon ki kell tartania ahhoz, hogy meggyőződhesen az üdvössége felől. Ebben a szövegösszefüggésben azonban Jézus nem az egyéni hívő üdvösségéről szólt, hanem Izrael népéről a nagy nyomorúságban. A nyomorúság végén az akkor élő összes zsidó lelkiileg megtér. A nyomorúság kezdetén élő összes zsidó közül azonban nem mindegyik éli túl a nagy nyomorúságot. Tehát csakis azok a zsidók fognak a nyomorúság végén üdvözülni, akik fizikailag túlélnek a nyomorúságot, kitartanak *mindvégig*. A „kitartás” szót itt azt jelenti: azok, akik fizikailag kitartanak az életükben, a nyomorúság végéig bizonyosan üdvözülnek, hiszen számos írásrész tanítja, hogy a nagy nyomorúság végen élő zsidók megtérnek. Tehát ezt a részt is gyakran rosszul alkalmazzák az üdvtörténeti korszakok tekintetében.

Következtetés: azok közül a részek közül, amelyeket az emberek helytelenül alkalmaznak az üdvtörténeti korszakok tekintetében, egyik sem azt tanítja, amire fel szeretnék őket használni, vagyis hogy az egyéni hívő, aki kegyelemből hit által üdvözült, elveszítheti az üdvösségét. Mindezekben a részekben a szerző valami mással foglalkozik, nem az egyéni üdvösség kérdésével. Vagy Izraellel, mint nemzettel, vagy a törvény alatti fizikai élettel és fizikai halállal, vagy a családi megbocsátással az üdvösséghez szükséges megbocsátás helyett.

B. A hamis tanítókról

Az írásrészek második területe, amelyet egyesek az üdvösség elvesztésére próbálnak használni, azok a részek, amelyek valójában a hamis tanítókról szólnak, akik sosem voltak megváltva, így nem hívők.

Az egyik ilyen rész Máté 7:15: *Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok*.

Egyesek arra használják ezt a verset, hogy megmutassák: az ember elveszítheti az üdvösségét akkor, ha a juhok ruhájában álcázza magát. Jézus azonban itt nem olyan emberekről szólt, akik hívők voltak és hamis tanítókká váltak, hanem olyanokról, akik sosem voltak megtérve. Ők sosem voltak „juhok”, mindig is „farkasok” voltak, akik juhoknak tettették magukat. Olyan emberek ezek, akik sosem rendelkeztek üdvösséggel, így nem veszítettek el olyas valamin, amijük sosem volt.

A második rész Apostolok Cselekedetei 20:29-30: *Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják*.

Az itt szereplő üzenet is hamis tanítókkal foglalkozik, olyanokkal, akik kívülről *jönnek be*, vagy olyan hamis tanítókkal, akik belülről *támadnak*. Akárhogy is, egyik esetben sem voltak

ezek megváltott emberek. Mindkét csoportot megkülönböztetik a *tanítványoktól*, akik hívők. Ez is olyan rész tehát, amely pusztán a hamis tanítókról szól, akiket felelősségre is vonják majd. Ezek nem olyan emberek, akik megtértek, így ez a rész sem taníthatja azt, hogy az ember elveszítheti az üdvösséget.

A harmadik, ugyanebbe a kategóriába tartozó rész Róma 16:17-18: *Kérlek pedig titeket atyámfiainak, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hízelkedéssel megcsalják az ártatlanoknak szívét.*

Ez a két vers is a hamis tanítókról szól, akik megrontják a gyülekezetet, de nem arról szólnak, hogy ezek a hamis tanítók olyan emberek lettek volna, akik megtértek, majd elvesztették az üdvösségüket. Ez a rész is a hamis tanítókkal foglalkozik, nem pedig az üdvösség elvesztésével.

A negyedik írásrész II. Korinthus 11:13-15: *Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá; akiknek végük az ő cselekedeteik szerint leszen.*

Ez a rész is a hamis tanítókról szól, nem pedig olyan emberekről, akik elvesztették az üdvösségüket. A 13. vers kijelenti, hogy ők *hamis apostolok*, a 15. versben pedig azt, hogy Sátán *szolgálói*, nem a Messiás szolgálói. Ráadásul azt sem mondja ez a vers, hogy ők *Krisztus apostolai* voltak, csupán azt, hogy azzá változtatták át magukat, hogy úgy tűnjenek és úgy hangozzanak, mintha Krisztus apostolai lettek volna. A 15. vers nem állítja, hogy ők az „igazság szolgálói voltak egykor”, hanem azt, hogy megpróbálták magukat *átváltoztatni az igazság szolgálóivá*. Tehát úgy viselkednek, mintha valódi hívők lennének, megpróbálják utánozni az igazi hívőket, de mégsem azok. Már a kezdetektől hamis tanítók, *hamis apostolok* voltak. Ezek az emberek már a kezdetkor Sátán szolgálói és apostolai voltak, nem pedig az Úr Jézusé, a Messiásé. Tehát itt is egy olyan részt látunk, amely hamis tanítókról szól, akik sosem voltak megváltva; nem olyan emberekről szól, akik megváltottak voltak, majd elvesztették az üdvösségüket.

Ebben a kategóriában az ötödik rész I. Timóteus 4:1-2: *A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztetve. Hazug beszédűeknek képmutatása által, akik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben.*

Ez a rész is olyan hamis tanítókkal foglalkozik, akik sosem voltak megtérve. Ez a hitehagyás területe. A hitehagyás vagy aposztázia alapvető jelentése „elpártolni, elszakadni attól a hittől, amelyről az egyén egykor vallást tett ugyan, ám sosem rendelkezett vele”. Olyan emberek ezek, akik színből hittek, azt állították, hogy hívők, aztán apránként beadták a derekukat a csalárd démoni lelkeknek és hamis tanok tanításainak. Végül elpártoltak a hittől. Ez is olyan emberekre példa, akik valójában sosem voltak megtérve; a hűségeselek között tartották őket számon annak ellenére, hogy nem rendelkeztek saját, személyes üdvösséggel.

A hatodik rész, amit az emberek gyakran használtak II. Péter 2:1-22, különös tekintettel a 19-22 versekre: *Szabadságot ígervén azoknak, holott ők magok a romlottság szolgálói; mert a kit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett. Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekben ismét belekeveredve legyőzettek, az ő utolsó állapotjuk gonoszabbá lett az elsőnél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent*

parancsolattól. De betelt rajtok az igaz példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

Péter ebben a szövegösszefüggésben szintén olyan emberekről szólt, akik hamis tanítók voltak és sosem voltak megváltva.

Az 1. vers például így szól: *Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképpen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak.*

Az első vers egyértelműen elmagyarázza, hogy kikről szól Péter: nem olyan emberekről, akik megtértek, majd elveszítették az üdvösségüket, hanem hamis tanítókról, akik Krisztus testébe *veszedelmes eretnekségeket csempésznek be, és megtagadják az Urat, aki megvásárolta őket.* Péter továbbá azt is mondta róluk, hogy ők a *romlottság szolgái* (19. vers); sosem voltak a Messiás szolgái, akik esetleg később veszítették el az üdvösségüket. Olyan emberek ők, akik az *igazság útját* megismerték (21. vers), világos ismeretük volt az igazságról, és nem volt előttük ismeretlen az evangélium sem. Ám elutasították az evangéliumot, és tanítói kampányba kezdtek, amelynek során megtagadták Jézusra, a Messiásra vonatkozó igazságokat. Tehát itt is olyan részről van szó, amely valójában hamis tanítókról szól, nem pedig olyan emberekről, akik elveszítették az üdvösségüket.

A hetedik rész ebben a kategóriában I. János 2:19: *Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók.*

Ez a vers ismét olyanokról szól, akik a helyi gyülekezet részei voltak, ami a tagságot illeti, ám valójában sosem voltak megtérve. Hiszen János is rámutat, hogy ha valóban meg lettek volna térve, akkor *velünk maradtak volna.* Nem azt mondta, hogy „valóban egyikek voltak velünk, aztán elveszítették az üdvösségüket, és elhagytak minket”. Valójában ezt mondta: „Elhagytak minket, mert sosem voltak *közülünk valók.*” Ha valóban hívők lettek volna, akkor tovább folytatták volna. Itt is olyan verset látunk tehát, amely hamis tanítókról, hamis testvérekről szól, olyanokról, akik sosem voltak megtérve, bár a hívők között tartották őket számon.

Még egy, ugyanebben a kategóriában szereplő rész Júdás 3-19. Tartalmilag ez a rész hasonló a II. Péter 2-ben található részhez, ugyanarról a csoportról szól: olyan emberekről, akik tudták, hogy mi az igazság, ismerték az evangélium tartalmát, ám elutasították azt, és aztán aktív tanításba kezdtek a Messiás tanai ellen. Júdás ebben a részben tehát ugyanolyan emberekről írt, mint Péter. Ismételjük, ezek olyan emberek, akik sosem voltak megtérve.

Ezek a hamis tanítókról szóló részek; nem olyanokról szólnak, akik valójában megváltottak voltak, majd elveszítették az üdvösségüket. Olyan emberek ezek, akik sosem voltak megtérve, akik bár rendelkeztek az igazság ismeretével, elutasították azt, és aztán az azzal ellentétes dolgok aktív tanításába kezdtek.

C. A hit valós birtoklása és a megjavulás közötti különbség

Az Írás részeinek harmadik területe, amit az emberek arra használnak, hogy az üdvösség elvesztését próbálják bizonyítani, azok a részek, amelyek pusztán megjavulásról, külső megvallásról szólnak, de nem valós üdvösségről.

1. Külső megújulás vagy megvallás

Az egyik ilyen rész Máté 7:22-23: *Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.*

Figyeljük meg mit mondott Jesua azoknak az embereknek, akik még csodákat is véghezvittek az ő nevében. Jézus nem azt mondja, hogy „Régen ismertelek titeket, de elveszítettétek az üdvösségeteket, ezért többé már nem ismerlek”. Ehelyett ezt mondta: *sohasem ismertelek titeket*. A csodák egy ál-Jesua nevében is végrehajthatóak, hiszen Sátán képes Jézus számos csodáját utánozni. Csak azért, mert ezek az emberek azt állították, hogy Jesua nevében tettek dolgokat, attól még ez nem feltétlenül igaz. Külsőleg vallást tettek, de Jézus így szólt: sohasem ismertelek, s ez egyértelműen azt jelenti, hogy sosem voltak megtérve.

Egy másik, közkedvelt rész Máté 13:1-8, amelyben a négy fajta termőföld példázatát, és a négyféle választást látjuk. Figyelembe kell vennünk azt, hogy ez egy példabeszéd, s mint ilyen, az a célja, hogy illusztráljon egy dolgot. Kizárólag a példabeszédekből nem lehet tant kidolgozni. Akárhogyan is, Jézus sosem mondta, hogy azok, akik hittek, elveszítették az üdvösségüket. Rámutatott arra, hogy vannak olyanok, akik hisznek, de sosem gyökereztek meg Isten Igéjében, így sosem fognak érettekké válni. Mások hisznek, de a világ gondjai visszatartják őket attól, hogy érettekké váljanak, így kisded hívők maradnak és lemaradnak a jutalmakról. Ebben a példabeszédben azonban szó sincs az üdvösség elvesztéséről.

Gyakran használt rész még Lukács 11:24-26: *Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt. Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél.*

„Olyasvalakiről szól ez a rész, aki hívő volt, és aztán elveszítette az üdvösségét?” Azok, akik ezt a részt használják, azt állítják, hogy amikor a démon kiment, az azt jelenti, hogy az ember megtért. A démon visszatérése pedig azt jelentette, hogy elveszítette az üdvösségét. A démonok pusztta távozása azonban nem egyenlő az üdvösséggel. Ki lehet üzni egy démont valakiből, ám ez nem egyenlő automatikusan az üdvösséggel. Addig nem üdvözül, amíg nem gyakorol hitet. Teljességgel lehetséges, hogy egy démon kimegy egy emberből anélkül, hogy az az ember üdvözítő hitet gyakorolna. A démon kiűzése tehát nem egyenlő az üdvösséggel. Ebben az esetben ráadásul a démont nem is üzték ki, egyszerűen szabad akaratából távozott. Saját szabad akaratából döntött úgy, hogy jobb élőhelyet keres. Amikor nem talált ilyet, akkor visszatért abba az emberbe, akiben korábban lakott. Ez az ember azonban sosem volt megtérve, és a démon pusztta eltávolítása nem egyenlő az üdvösséggel.

Ebbe a kategóriába illő másik rész I. Korinthus 15:1-4, ahol Pál az evangélium és üdvösség kérdésével foglalkozik: *Eszetekbe juttatom továbbá, atyámfiainak, az evangéliumot, melyet hirdettem néktek, melyet be is vettetek, melyben állotok is, amely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdetem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. Mert azt adtam előttökbe főképen, a mit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint.*

Ez a rész nem állítja azt, hogy a korinthusiak elveszettek voltak. Egyszerűen azt mondja a korinthusiaknak, hogy szeretné, ha ismernék annak a hitnek a tartalmát, amely üdvözít. Azt mondja, hogy ha igazán hisznek ennek az evangéliumnak, akkor ez által az evangélium által megtérhetnek. Ha valami másnak hittek, akkor hiába hittek, és nincsenek megtérve. Az első korinthusbeliek könyvében végig úgy bánik velük, mint igazán megtért emberekkel, és ebben a részben részletesen elmagyarázza az evangélium tartalmát részükre, hogy világosan megismertesse velük, mi üdvözítette őket. Nem a cselekedeteik, nem az ajándékaik, sem a tetteik, hanem az evangélium egyszerű tartalmában való hit. Pál egyszerűen tisztázni akarta előttük az üdvözítő evangélium tartalmát.

Ezeket az írásrészeket használják arra, hogy az üdvösség elvesztését tanítsák, ám ezek a részek valójában csak külső megjobbulásról vagy külső megvallásról szólnak.

2. A hit valós birtoklása

Vegyük észre, hogy az Írás egyértelműen különbséget tesz a hit pusztá megvallása és valós birtoklása között. Erre az egyik példa II. Timóteus 2:19: *Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az övéit; és: Álljon el a hamisságtól minden, a ki Krisztus nevét vallja.*

Ebben a részben Pál rámutat arra, hogy különbség van a pusztá megvallás és a valódi birtoklás között. A szövegkörnyezet két férfiről szól, akik tévesen tanítottak (17. vers). „Hitvallást” tettek ugyan, ám ez pusztá megvallás volt, és valójában nem „birtokolták a hitet” úgy, ahogyan kellett volna. Ha igazán birtokolták volna a hitet, akkor eltávoztak volna a hamisságtól.

Ez hasonlít egy korábban idézett részre I. János 2:19-ben, ahol szintén felismerhető, hogy különbség van a valós birtoklás és a pusztá megvallás között: *Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók.*

Ezek kétséget kizáróan olyan emberek voltak, akik megvallást tettek, és egy ideig hívőknek tűntek, de a cselekedeteik megmutatták, hogy csupán megvallói, nem pedig birtokosai voltak a hitnek.

D. A megtérés gyümölcseire vonatkozó részek

Az írásrészek negyedik területe, amelyeken keresztül az üdvösség elvesztését próbálják bizonyítani, azok, amelyek valóban az üdvösség bizonyítékairól szólnak; a valódi üdvösségről annak gyümölcsei tesznek bizonyosságot. Vegyük például János 8:31-t: *Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok;*

Ez a vers nem magával az üdvösséggel foglalkozik, hanem a tanítványsággal. Az ember hit által tér meg, de az engedelmeségen keresztül válik tanítvánnyá. Ezek a zsidók hittek, tehát személyesen rendelkeztek az üdvösséggel. Ha azonban igazi, valódi *tanítványokká* akartak válni, akkor meg kellett tartaniuk az ő parancsolatait.

János 15:6 egy másik ilyen rész: *Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.*

Ebben a szövegösszefüggésben Jesua nem az üdvösség elvesztésével foglalkozik, hanem a gyümölcstermésel. Azok, akik gyümölcsöt teremnek, jutalomban részesülnek, akik pedig nem teremnek gyümölcsöt, jutalmat sem kapnak. Ez a rész nem az egyéni megtéréssel foglalkozik, hanem a gyümölcsözéssel és annak jutalmaival.

Ugyanebben a kategóriában egy másik, ismerős rész Jakab 2:17-18,24 és 26.

A 17-18 versek kijelentik: *Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. De mondhatja valaki: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom neked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet.*

A 24. vers így szól: *Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.*

A 26. vers így hangzik: *Mert a miképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül.*

A lényeg itt nem a cselekedetek általi üdvösség; Jakab itt azokról a *cselekedetekről* beszél, amelyek a megtérés bizonyítékai. Az igaz megtérés cselekedeteket eredményez, mert az a hit, amely nem cselekszik, nem olyan hit, amely üdvözít. Bár az üdvösség független a cselekedetektől, cselekedeteket eredményez. Ismételjük, ezek a cselekedetek az üdvösség bizonyítékai, nem az üdvösség elvesztésének bizonyítékai.

Egy másik rész II. Péter 1:10-11: *Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásotokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel.*

Ebben a részben Péter arra bátorítja olvasóit, hogy adják bizonyítékát annak, hogy kiválasztottak. Ha valaki egyszerűen azt állítja, hogy megtért, attól még az nem feltétlenül igaz. Az igaz hívó az élete cselekedeteivel adja ennek bizonyítékát.

Végül nézzük meg I. János 3:10-t: *Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem, a ki nem szereti az ő atyjafiót.*

Ez a rész hívók és nem hívók között tesz különbséget, nem pedig olyan hívók között, akik megtartották az üdvösségüket, és olyanok között, akik elveszítették azt.

Ezek a részek mutatják meg, hogy az igazi üdvösség bizonyítéka a gyümölcsök, és nem az üdvösség elvesztésével foglalkoznak.

E. A Zsidókhöz írt levél „ha” mellékmondatai

Az írásrészek ötödik csoportja, amelyeket az üdvösség elvesztésének tanítására próbálnak használni, a Zsidókhöz írt levél „ha” kötőszóval kezdődő mellékmondatai, amelyek a következők: 2:3, 3:6,14, 6:3, 10:26 és 38. A Zsidókhöz írt levél számos alkalommal használja a „ha” szót: „ha így meg így cselekszitek, ezt meg ezt nyeritek” vagy „ezt vagy azt megtartjátok”. Egyesek a Zsidókhöz írt levélben szereplő „ha” szavakat felhasználják annak bizonyítására, hogy a megtérés után az ember elveszítheti az üdvösségét.

A Zsidó levélben ezek a „ha” mellékmondatok figyelmeztetések arra, hogy törekedjünk a lelki érettség elérésére. A lelki érettség elérésére tett kísérletek és ezek megszívlelésének kudarca nem lelki, hanem fizikai halálhoz vezet. Ezek a részek a hívók isteni fegyelmezésével foglalkoznak. Néha az isteni fegyelmezővel együtt jár a halálos ítélet, és Istennek néha fizikai halállal kell büntetnie vagy fegyelmeznie a hívőt. Erről szólnak ezek a részek a Zsidó levélben. A figyelmeztetések tehát arra irányulnak, hogy a lelki érettségre törekedjenek a hívők, s a büntetés nem lelki, hanem fizikai halál.

F. A minden emberre érvényes, alapvető figyelmeztetések

Az írásrészek hatodik területe, amelyet az emberek arra próbálnak használni, hogy az örök üdvösség elvesztését tanítsák, valójában alapvető figyelmeztetések minden ember számára. Például I. János 5:4-5: *Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, a ki legyőzi a világot, ha nem az, a ki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?!*

Egyesek ezzel a résszel arra akarnak rámutatni, hogy ha a hívő nem győzi le a világot, akkor nem lesz megváltva sem, nem lesz Isten gyermeke. Ez a vers azonban nem azt állítja, hogy csak azok a hívők tartják meg az üdvösségüket, akik legyőzik a világot. Általános kijelentés ez, amely szerint mindenki, aki Istentől született, kivétel nélkül legyőzi a világot a születés miatt. Figyeljük meg, hogyan formálták a mondatot: *Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot.* Mindenki, aki *Istentől született*, mindenki, aki újjászületett, legyőzi a világot

és elnyeri a *győzelmet* e miatt a hit miatt. *Ki az, a ki legyőzi a világot?* – teszi fel a kérdést az 5. vers. A válasz: *aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia!* Üdvözítő hitünk miatt legyőztük a világot. Itt a hívők helyzetének alapvető igazságáról ír az író: kivétel nélkül mindenki, aki Istentől született, a születés miatt legyőzi a világot. Nem azt mondja, hogy csak azok a hívők fognak üdvözülni, akik legyőzik a világot, akik pedig nem győzik le, elveszítik az üdvösségüket. Ezt a verset egyszerűen nem lehet úgy csürni-csavarni, hogy ezt jelentse.

Ebben a kategóriában a második rész Jelenések 22:19: *És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, a mik e könyvben megíratnak.*

Ebben a részben a szerző nem olyanokról szól, akik hívők; egy hívő sosem akarna *elvenni* Isten Igéjéből vagy elpusztítani azt. Jelenések 22:19 egyáltalán semmit sem említ az üdvösség elvesztésének lehetőségéről. Egyszerűen csak büntetést ígér azoknak, akik megtagadják a Jelenések könyvében leírtak igazságát. Büntetésről szól, ám az üdvösség elvesztéséről nem. Valójában különbséget tesz hívők és hitetlenek között: a hívő úgy tesz bizonyosságot üdvösségéről, hogy hisz a könyvnek, a hitetlen pedig bizonyosságot tesz üdvössége hiányáról azáltal, hogy megtagadja a könyv igazságait.

G. Az olajfa megkülönböztetéséről

A hetedik terület, amit az emberek az üdvösség elvesztésének tanítására használnak Róma 11:17-24 résszel kapcsolatos, ahol Pál az olajfáról beszél: vannak ágak, amelyek *letöretnek* az olajfáról, és vannak olyan ágak, amelyek *be vannak oltva*. Akik ezt a részt használják, minden bizonnyal azt feltételezik, hogy az olajfa az üdvösséget jelképezi. Így a *letöretés* az üdvösség elvesztését, a *beoltás* pedig annak megszerzését vagy visszaszerzését jelenti. Itt azonban Pál egyáltalán nem az üdvösségről beszél, és az olajfa nem az üdvösség jelképe.

Ebben a szövegösszefüggésben az olajfa az atyákban gyökerezik, Ábrahámiban, Izsákban, és Jákobban, valamint az ábrahámi szövetségben; az áldás helyét jelképezi. Az áldás a zsidó szövetségeken keresztül érhető el. Valaki lehet az áldás helyén vagy attól eltávolodva.

Pál nem az egyéni hívőkről szólt, hanem két nemzeti entitást vitatott meg, a zsidókat és a pogányokat. A zsidók az áldás helyén voltak, ám az engedetlenség miatt kiestek az áldás helyéről. A pogányok viszont, akik korábban az áldáson kívül álltak, most az engedelmességük miatt az áldás helyére vitettek, és részesültek a zsidó szövetségek bizonyos áldásaiból. Ez után figyelmeztette a pogányokat, hogy ők is kitöretnek az áldás helyéről csakúgy, mint Izrael. A lényeg itt azonban nem az egyéni hívők közötti különbség, akik megtartják az üdvösségüket illetve azok, akik nem, hanem két nemzeti entitásról van szó: zsidókról és pogányokról. Ez a különbségtétel ebben a részben.

H. Elvesztett jutalmak

Az írásrészek nyolcadik területe, amit az emberek néha használnak, valójában a jutalmak, nem pedig az üdvösség elvesztéséről szól. Az egyik ilyen rész I. Korinthus 3:10-15, ami a Messiás ítélőszékéről szól. Ugyanez a rész azonban, amely azt tanítja, hogy az ember elveszítheti a jutalmát, tagadja az üdvösség elvesztését is, hiszen a 15. vers így szól: *Ha valakinek a munkája megég, kárt vall, Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön keresztül.*

Ez a rész, amelyet egyesek az üdvösség elvesztésének bizonyítására próbálnak használni, valójában pont ennek az ellenkezőjét állítja. Ez a vers azt tanítja, hogy megmenekül, a jutalmait veszíti el, nem az üdvösségét.

Hasonló az I. Korinthus 9:26-27: *Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint a ki nem levegőt vagdos; Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.*

Vannak, akik arra használják ezeket a verseket, hogy megmutassák: Pál azt tanította, hogy fennáll annak lehetősége, hogy a hívőt végül elutasítják, és elveszíti az üdvösségét. Ennek a résznek a szöveggörnyezete egy versenyről szól, melyben a győztes díjat nyer. Hasonlóan az I. Korinthus 3:15 részhez nem az üdvösség elvesztése itt a lényeg, hanem a jutalmak elvesztése akkor, ha a hívő nem él következetes lelki életet.

Ezek a részek tehát a jutalmak elvesztéséről szólnak, nem pedig az üdvösség elvesztéséről.

I. Elvesztett közösség és isteni fegyelmezés

A kilencedik kategória azok a versek, amelyeket az üdvösség elvesztésének tanítására használnak, ám azok valójában a közösség elvesztéséről, vagy az isteni fizikai fegyelmezésről szólnak, nem az üdvösség elvesztéséről.

Az egyik ilyen rész János 13:8: *Monda néki Péter: Az én lábaimat nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám.*

A szöveggörnyezetben Jesua itt nem az üdvösségről beszél. A közösségről és a mindennapi bűnöktől való megtisztulásról beszélt, hogy helyreálljon a kapcsolat Istennel az Atyával. A mindennapi bűnök megtisztításának módja az I. János 1:9-ben szereplő megvallás.

János 15:2 a következő rész: *Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.*

Amikor azt mondja, hogy „lemetsz”, nem azt mondja, hogy az üdvösség elvétetik a szőlővesszőtől, hanem maga a szőlővessző van lemetszve. Végző soron megeshet, hogy a terméketlen hívőket idejekorán kivesszük ebből az életből, mielőtt betelne természetes életciklusuk. Az író itt is a fizikai élet szférájába tartozó dologgal bánik, nem a lelki üdvösséggel.

Ugyanebbe a kategóriába tartozik még I. Korinthus 11:29-32: *Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét. Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak sokan. Mert ha mi ítélők magunkat, nem ítéltetnénk el. De mikor ítéltetünk, az Úrtól tanítottunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.*

Ebben a részben Pál az isteni fegyelmezésről és fizikai ítéletekről beszél, mint például a betegség és a halál. Az isteni fegyelmezéssel néha együtt jár a halál is, ám azok, akik ezt a fajta fizikai fegyelmezést szenvedik el, *a világgal együtt el nem kárhoznak*. Egyértelműen tanítja, hogy nem az üdvösségüket veszítik el, hanem üdvösségük fizikai előnyeiket az engedetlenségük miatt.

Ugyanide tartozik még I. János 5:16 is: *Ha valaki látja, hogy az ő atyjafia vétkezik, de nem halálos bűnt, könyörögjön, és az Isten életet ad annak, aki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn; nem az ilyenért mondom, hogy könyörögjön.*

A halál itt azonban nem lelki, hanem fizikai halál. A helyzet itt is ugyanaz, mint I. Korinthus 5:1-5-ben, ahol Pál a gyülekezetből való kizárás témájával foglalkozik. A kizárás folyamata azt jelenti, hogy a személy elveszítheti ugyan fizikai életét, ám üdvösségét nem veszíti el. János itt a fizikai, nem a pedig a lelki halálról szól.

Ezek az írásrészek tehát vagy a közösség elvesztéséről, vagy az isteni, fizikai fegyelmezésről szólnak, de nem az üdvösség elvesztéséről.

J. Kiesni a kegyelemből

Az írásrészek tizedik területe, amelyet az üdvösség elvesztésének tanítására használnak, Galátzia 5:4: *Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.*

„Kiesni a kegyelemből azt jelenti, hogy az üdvösség elveszíthető?” A szövegekörnyezetben itt nem az üdvösségről vagy az üdvösség elvesztéséről van szó, hanem a megfelelő helyzetről, amelyben a hívőknek a megszentelődés céljából munkálkodniuk kell. A galátziabeliek igazi hívők voltak, akiket hamis tanítók arra tanítottak, hogy a megszentelődéshez be kell tartani a mózesi törvényt. Tudták, hogy kegyelemből üdvözültek, ám úgy érezték, hogy üdvösségük megtartásához a törvényt is be kell tartaniuk.

A hívő vagy a törvény vagy a kegyelem elve szerint él. Ha a hívő úgy dönt, hogy a törvény szerint munkálkodik, akkor kiesik a kegyelemből; nem az üdvösség elvesztésének értelmében, hanem elveszíti az isteni segítséget az igaz élet megéléshez, hiszen a törvény nem adja meg a törvény betartásához szükséges erőt, hatalmat. A lélekkel betöltött élet megadja az erőt, hatalmat arra, hogy megtartsuk az Úr igaz mércéit.

A „kegyelemből kiesni” tehát azt jelenti, hogy a lelki életében az egyén visszatér a cselekedetekhez, visszatér az érdemrendszerhez. Azok, akik a lelki életet törvénykezően próbálják élni, kiestek a kegyelemből. Nem veszítik el az üdvösségüket, csupán többé nem a kegyelem szférájában működnek, hanem egy érdemrendszer szférájában. Saját erejükre alapozva élik életüket, nem az isteni kegyelemre alapozva.

K. Meggyengült lelki állapotok

A tizenegyedik terület, amit az üdvösség elvesztésére használnak, I. Korinthus 8:8-12-ben található: *Pedig az eledel nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem leszünk szegényebbek. De meglássátok, hogy ez a ti szabadságtok valamiképpen botránkozásukra ne legyen az erőtleneknek. Mert ha valaki meglát téged, a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál vendégeskedel, annak lelkiismerete, mivelhogy erőtlen, nem arra indíttatik-é, hogy megegye a bálványáldozatot? És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtlen atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. Így aztán, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtlen lelkiismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek.*

Ez a rész nem az olyan hívőről szól, akik elveszíti az üdvösségét, hanem a fiatal hívőről, aki gyenge, erőtlen lelki állapotban van. A fiatal hívő könnyen megsértődik más hívők tettei láttán, és ez a sértés *botránkyó* lelki fejlődésében. A sértődése miatt nem veszíti el az üdvösségét, ám ez arra utal, hogy erőtlen, meggyengült lelki állapotban van, és erről szól ez a rész.

L. Megvallás

Az üdvösség elvesztésének tanítására használt részek tizenkettedik területe, amikor összekeverik a mindennapi megvallást az eredeti, üdvösségre vivő megvallással. Ebben a kategóriában szerepel Máté 10:32-33, ami a Messiás emberek előtti megvallásával foglalkozik és a Róma 10:8-11. Ezek a részek azonban nem olyan egyénekről szólnak, akik elveszíti az üdvösségüket, és nem is az üdvösségre vivő kezdeti megvallásról, hanem arról, hogy az emberek előtt naponta vallást tegyünk a Messiásról.

M. A Szentlélek káromlása

A tizenharmadik terület, amit az üdvösség elvesztésének tanítására használnak, a Máté 12:22-37-ben szereplő rész, amely *a Szentlélek káromlásáról* szól. A szövegkörnyezetben azonban azok, akik vétkesek *a Szentlélek káromlásában* nem hívők, hanem hitetlenek. Ők Izrael vezetői voltak, akik azzal vádolták Jézust, hogy ördögös (démonizált). Ezek a farizeusok sosem voltak megtérve. Nem az volt a helyzet, hogy meg voltak térve, majd káromolták a Szentleket, és ezután elveszítették az üdvösségüket. *A Szentlélek káromlása* a hitetlenek bűne, nem a hívőké. Ebben a részben még csak halvány utalás sincs arra, hogy a hívő elveszíthetné az üdvösségét, hanem ezt a bűnt elkövető hitetlenekről szól. A szövegkörnyezet szerint *a Szentlélek káromlásának* bűnét talán legpontosabban így határozhatjuk meg: Jesua messiási mivoltának elutasítása Izrael, mint nemzet részéről azon az alapon, miszerint Jesua ördögös (démonizált) volt.

N. A példabeszédek

Azon területek tizennegyedik része, amelyeket az üdvösség elvesztésének tanítására használnak, olyan példázatokra alapul, mint például a Máté 13:1-23-ban, 24-30-ban és Lukács 13:22-30-ban található. Amikor azonban közelebbről megvizsgáljuk ezeket a példázatokot, nyilvánvalóvá válik, hogy valójában hitetlenekről szólnak, nem pedig az üdvösségüket elveszítő hívőkről. Ráadásul igen veszélyes dolog ilyen horderejű tant példázatokra alapozva tanítani.

O. Az élet könyve és a Bárány élet könyve

Azon területek tizenötödik része, amelyeket az üdvösség elvesztésének tanítására használnak, azok az Írásban szereplő kijelentések, amelyek az élet könyvből történő kitörlésre vonatkoznak. „Ha lehetséges kitörltetni az élet könyvből, vajon nem azt jelenti-e, hogy az üdvösség elveszíthető?” Itt azonban nem erről van szó, és ha alaposan tanulmányozzuk az élet könyvről szóló részeket, akkor azt fedezhetjük fel, hogy minden valaha született ember neve szerepel az élet könyvében. Ha megtérnek, a nevük benne marad az élet könyvében, ha pedig úgy hálnak meg, hogy nem tértek meg, akkor a nevük kitörltetik. Azoknak a neve töröltetik ki, akik sosem voltak megtérve, és megtéretlen állapotban haltak meg, nem azok, akik megtértek, majd elveszítették az üdvösségüket.

Zsoltárok 139:16 szerint az élet könyve minden valaha született ember nevét tartalmazza: *Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök.*

Jelenések könyve 3:5 szerint azok, akik hisznek a Messiásban, a nevük benne marad az élet könyvében: *A ki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvből, és vallást teszek annak nevével az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.*

Zsoltárok 69:29-ben azonban a megváltatlanok neve kitörltetik az élet könyvből: *Töröltessenek ki az élők könyvéből, és az igazak közé ne íratassanak.*

Tehát a nagy fehér trón ítéletkor, ha a nevük nem található az élet könyvében, megváltatlannak bizonyulnak, és méltók arra, hogy részesei legyenek az ítéletnek.

Az Írásban említett másik könyv, amelyet különálló könyvként kell kezelnünk, a Bárány élet könyve. Ez a könyv minden olyan egyén nevét tartalmazza, akik újjászülettek, és csakis az övéket. Jelenések 13:8 szerint a nevük már a világ megalapítása előtt belekerült ebbe a könyvbe: *Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta.*

Jelenések 17:8b-ben ismét megemlíti ugyanezt: *És a föld lakosai csodálkoznak (a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs, noha van.*

Zsoltárok 69:29-ből ezt a könyvet az igazak könyveként ismerhetjük: *Töröltessenek ki az élők könyvéből, és az igazak közé ne íratassanak.*

Isten kiválasztására és eleve ismeretére alapozva ez a könyv csakis azoknak a nevét tartalmazza, akik újjászületnek. Mivel az üdvösség örökre biztos, lehetetlen kitörölni ebből a könyvből, az élet könyvéből, amely a Bárányé.

P. A bibliai szereplők élete

A tizenhatodik kategória, amelyen keresztül megpróbálják bebizonyítani, hogy az üdvösség elveszíthető, azoknak a bibliai szereplőknek az élete, akikre úgy tekintenek, mint akik rendelkeztek az üdvösséggel, aztán elveszítették azt. Rendszerint öt példát használnak erre.

1. Lót

„Mi a helyzet Lóttal? Annak fényében, amit a leányaival tett, nem veszítette el az üdvösségét?” II. Péter 2:6-9 kijelenti, hogy Lót megtért ember volt, és így is halt meg; nem veszítette el az üdvösségét.

2. Sámson

A második bibliai személy, akit használnak, Sámson. Ám Zsidókhoz írt levél 11:32 kijelenti, hogy Sámson megváltott emberként halt meg; sosem veszítette el az üdvösségét.

3. Dávid

A harmadik példa Dávid. Zsoltárok 51:8-12-ben azonban egyértelmű, hogy Dávid bűnei, a gyilkosság és házasságtörés nem vezettek az üdvösség elvesztéséhez, pusztán az Istennel való személyes közösség elvesztéséhez.

4. Simon mágus

A negyedik személy az Apostolok Cselekedetei 8:19-24-ben szereplő Simon mágus. Neki azonban sosem volt üdvössége, tehát nem is veszthette el azt, mert ő csak a csodákban hitt, nem a megváltó kegyelemben.

5. Júdás Iskariótes

Gyakran használt személy még Júdás Iskariótes is. Júdás azonban sosem volt megtérve. János 13:10 kijelenti, hogy nem volt *tiszta*. János 17:12 Júdásról beszélve azt mondja, hogy senki sem vész el, kivéve a veszedelem fiát. A Máté 27:3-5-ben szereplő megbánás a lelkifurdalás miatti megbánás, nem az üdvösségre vivő megbánás. Apostolok Cselekedetei 1:24-25 szerint *Júdás az apostolságtól tévelyedett el*, nem az üdvösségtől; üdvössége sosem volt, tehát el sem tévelyedhetett attól.

BEFEJEZÉS

Azok közül a fejezetek vagy részek közül, amelyeket az emberek idéznek, valójában egy sem tanítja azt, hogy a hívő elveszítheti az üdvösségét. Épp ellenkezőleg! Ha egy hívő egyszer megtér, sosem veszítheti el az üdvösségét, mert Isten ereje megőrzi.